גר מצוה

הלכה טו טוש"ע א"ח סימו

שלג סעיף א: שלג מעיף א: יב ב ג מיי' פ"ה מהלי

ל"ח סימן תקכא סעיף א: יג ד מיי׳ פכ"ה מהלי שבת הלכה כג כה

טוש"ע א"ח שם סעיף ב וסימן שלח סעיף ז:

מהלכות שבת הלכה כד כה טוש"ע א"ח סי

שלח סעיף ח וסימן תקכא סעיף ג: שו ז ח מיי פכ"ה שם

הלכה כה טוש"ע א"ח

ו טוש"ע א"ח סימו

שלו סעיף א:

יו"ט הלכה ה טוש"ע

 ל) [שבת קכו:], נו רש"ל
מ"ז, נו [לעיל נ: לה:],
ד) [ל"ל תניא], ה) [ג"
תערוך אארא], ו) שבת מג. הסוגיא ע"ש כמה בינויים], ז) ושבת קנד: יש"נו. ה) לעיל לה: שבת מנ., ע) שבת מנ., י) שס, כ) שבת עה. הג. היא: היו. קכ: קלג. קמג. סוכה לג: כתובות ו. בכורות כה., ול"ל וכדרךן, מ) שייך ()

לעזי רש"י .חר. [אגוד"ש [אגודי"ש].

מוסף רש"י

פורסין מחצלת על גבי מפני הגשמים שלא ימחו או לא יקבלו סיז מאחר ששרויות נמים (שבת מג.). מקורולות. ראשן חד וראויות לקינות למזגא עלייהו. היתה, יושב קלת ונשען קלת על שמאלו (שם). קנת על שמחה (שם). מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות. נאומר אחתוך ראש בהמה זו בשבת ואיני רולה שתמות דכיון דחי חפשר שלא תמות כמתכוין חשיב ליה, וכי אמרינן דבר שאין מתכוין מותר, כגון היכי דאפשר ליה בלא איסור. כגוו גורר אדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חרין, ואע"ג דאיכא למיחש דילמא עביד חרין, כיון דלא מתכוין להכי דאפשר לגרירה צלא חרין כי עביד נמי חרין דהוי מלאכה גמורה לא מיחייב, אבל היכי דודאי עביד

הסם סנן כו'. כלומר ועוד שאלה אחרת: שלא יגמור את האולר. בדמיבלא. וא"ת והא אמרי לעיל בסוף המביא (דף לד:) דעבל יא א מיי פכיא מהלי בפכיא ההלי בים הלכה בים שבת בים שבת הלכה בים שב אם לא היו שם אלא ארבע או חמש קופות שהתירו לו במקום שיש יותר כאן לא החירו לפנותן כולן ולגלות את הרלפה דלמא הוי בה (שבת מג.) נמי לא חשבי ליה מבטל כלי מהיכנו כיון דחזו א"ל אכתי גומא ומשוה לה: והכא הגן. כלומר ועוד יש לשאול: באוסו הגג. מקשי לן דטבל אין אוירא דלבני לא וי"ל דעולא יאמר לך דמ"מ

שהארובה בנג שהפירות בו: איו

מטלטליו. בפירות שבגג שבא להשילו

מפני הגשמים קא מיירי ואפילו

בגגותיהן של שני בתים ששוין שחין זה

גבוה מזה שיהא שם טורח עלייה

וירידה: בחלונות. כגון אם מוקף

מחיצה ואיז בו ארובה אבל יש חלוו

במחינה לחנר או לבית לא ישלשלם

בשקין דרך החלון בחבל מפני שיש

טורח להעלות מן הגג לחלון ומשם לארץ: סולמות. כל מדרגה קרי

סולם ואף הכבשים שלנו: ואפילו

אוירא דלבני. לבנים הסדורים

ומוקצים לבנין וגשמים נוטפים

ומתירא שלא ימוחו מותר לטלטל

כלים ללרכן ולכסותן ולא אמרינן

הואיל והן עלמן אין נטלין אף הכלי

לא ינטל ללרכן: ור׳ יצחק אמר.

דוקא פירות הראוין לטלטול הוא דשרו רבנן לטלטל כלים לצרכן אבל

מידי דלאו בר טלטול אין כלי ניטל

לצרכו: אלא לדבר הניטל. לצורך

דבר הניטל: ואיידי דתנא רישא.

פירות הראוין דעל כרחך בדחזי

לטלטול אנטריך למנקט שהרי מטלטל

הן עלמן ומשילין נקט נמי לענין

כסוי פירות הראוין ומיהו סיפא לאו

דוקא והוא הדין ללבני: סנן וכן כדי

יין. מכדי בהני לא איירי לעיל וכיון

דתנן הכא ובא לאשמועינן דברים

אחרים לבד פירות היה לו להשמיענו

לבנים וכ"ש אלו: הכי גרסינן הכא

במאי עסקינן בדטיבלא. כלומר לא

בא להשמיעך כי אם כיולא בלבנים

⁰ וכדברך דהנך כדי יין דקא מוסיף ותני בדטיבלא עסקינן שאסורים

בטלטול דאשמועינן ברישא פירות

הראוין דומיא דמשילין והדר נקט

להנך לאשמועינן אף שאין ראוין:

הפסד מועט. גשמים הנוטפין על

יין הפסד מועט הוא עד שתחשך

ויסלקם אבל הפירות מרקיבין: נוסנין

כלי מחת הדלף. הרי שהכלי ניטל

לקבל בו מוקצה כי האי דלא חזי

למידי: בדלף הראוי. שהן ללולין

וראוין לבהמה: על גבי אבנים.

שנגובין לבנין וכשהן מתלחלחין לריך

התם תנן שאבל לא את האוצר ואמר שמואל מאי אבל לא את האוצר "אבל לא יגמור את האוצר כולו דלמא אתי לאשויי גומות הכא מאי התם הוא בשבת דאמור משום דחמיר אבל יום מוב דקיל שפיר דמי או דלמא התם דאיכא במול בית המדרש אמרת לא הכא דליכא במול בית המדרש לא כל שכן והכא תגן משילין פירות דרך ארובה ביו"ם ואמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג אבל

מגג לגג לא ותניא נמי הכי יאין מטלטלין מגג לגג אפי' כשגגותיהן שוין התם מאי ס(כל שכן שבת דחמירא או דלמא) הכא הוא דאסור משום יום מוב דקיל ואתי לזלזולי ביה אבל שבת החמירא ולא אתי לזלזולי בה שפיר דמי או דלמא מה הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן הכא יי(תנן) לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורידם דרך סולמות התם מאי הכא ביום מוב הוא דאסור דליכא במול בית המדרש אבל שבת דאיכא במול בית המדרש שפיר דמי או דלמא הכא דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן תיקו: ומכסין את הפירות: אמר עולא יואפילו יאוירא דלבני ר' יצחק אמר פִירות הראוין ואזרא ר' יצחק למעמיה ידאמר ר' יצחק אין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת תנן מכסין את הפירות בכלים פירות אין אוירא דלבני לא הוא הדין דאפי' אוירא דלבני ואיידי דתנא רישא משילין פירות תנא סיפא נמָי מכסין את הפירות תנן וכן כדי יין וכן כדי שמן הכא במאי עסקינן במיבלא הכי גמי מסתברא דאי סלקא דעתר כדי יין וכדי שמן דהתירא הא תנא ליה רישא פירות כדי יין וכדי שמן אצמריכא ליה סלקא דעתך אמינא ילהפסד מרובה חששו להפסד מועם לא חששו קמ"ל תנן יינותנין כלי תחת הדלף בשבת יבדלף הראוי תא שמע ∞פורסין מחצלת על גבי לבנים בשבת דאייתור מבנינא רחזי למזגא עלייהו תא שמע יפורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת באבנים מקורזלות דחזיין לבית הכסא תא שמע יפורסין מחצלת על גבי כורת דבורים בשבת בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים "ובלבד שלא יתכוין לצוד התם גמי דאיכא דבש אמר ליה רב עוקבא ממישן לרב אשי התינח בימות החמה דאיכא דבש בימות הגשמים מאי איכא למימר לא נצרכא אלא לאותן שתי חלות אותן שתי חלות מוקצות הן הכא במאי עסקינן שחשב עליהם אבל לא חשב עליהם מאי אסור ארתני ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני בדידה במה דברים אמורים שחשב עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמר אע"פ שחשב עליהן ובלבד שלא יתכוין לצוד במאי אוקימתא כרבי יהודה דאית ליה מוקצה אימא סיפא ובלבד שלא יתכוין לצוד אתאן לרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר ותסברא דרבי שמעון והא אביי ורבא דאמרי תרוייהו סימודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות לעולם כולה רבי יהודה היא והכא במאי עסקינן דאית ביה כוי ולא תימא לרבי יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד

רבינו חננאל הכא אמר רב נחמן לא שנו אלא באותו הגג אבל מגג לגג אפילו גגותיהן שוין לא, ותניא נמי הכי. ותוב הכא תניא לא ישלשלם בחבל בחלונות ולא יורידם ברת מות, התם משום ביטול בית המדרש מאי, שרי או אסיר, ולא איפשיט. מכסין פירות יצחק אמר פירות ממש, . שאין כלי ניטל אלא לדבר הניטל בשבת. עולא אמר אפילו אוירא דלבני. תנז כלומר פירות אין לבנים לא. ופרקינן אלו הכדות טבל הן שהן חשובין כלבנים שאינן ראוין לאכול מהן היום. ועוד אקשינן לר׳ יצחק נותנין תחת הדלף, הנה אינז פירות. ופירק בדלף הינן פיוחג, ופיוק בוקן. הראוי להשתמש בהן. וכן פורסין מחצלת ע"ג כוורת דבורים בשבת בחמה ברי. ופירק כוורת נמי בראיכא דבש בגווה שהז פירות. ובלבד שלא יתכוין לצוד. כלומר כשפורש מחצלת על הכוורת, ירויחה למחצלת מעט לנקב שנכנסין מחוץ י ויוצאיז בו הדבורים. כי

> לחזור ולנגבן שאינן מקבלות את הטיט יפה והבנין שוהה ליצש: **מקורולות.** אגוד"ש: לבים הכסא. לקנח: שםי חלום. של לפיחית מניחין בכוורת כשרודין אותה ומהן פרנסה לדבורים כל ימות הגשמים אותן שתי חלות מותר לכסות. כל דבש הכוורת עשוי עליות עליות של חלות: **מוקצות נינהו.** לדבורים: דחשב עלייהו. לאדם: אדתני ובלבד שלא יחסוין ללוד. משמע דלא ימלא לחלק את דבריו ולאסור עד שדלג מאיסור טלטול לאיסור לידה: לפלוג ולחני בדידה. באיסור טלטול גופיה יכול לחלק את דבריו ולמלוא לד איסור לדבר בדלא חשב עלייהו לא יטלטל המחללת ללרכס: הכי האמר אף על פי שהשב עליהם כו'. אף בשחשב בא ללמדך שיש לד איסור במתכוין ללוד ואף על גב דעיקר להצלה מפני הגשמים מכוון: במחי חוקימחה כרבי יהודה. כלומר מדהוה לך למרוצי ארישא הא מני ר' שמעון דלימ ליה מוקצה ומהדרת אשנויי דחיקי לתימר משום שמי החלות כרבי יהודה בעית לאוקמא משום דרבי יצחק דמותבינן ליה הנך חיובתא אית ליה מוקצה כר׳ יהודה: וצלבד שלא יחכוין לצוד. ואף על פי שהוא לדן: דאים ביה כוי. חלונות יש בדפנותיה ואף על פי שמכסה את פיה אינן נלודין אם לא יכסה גם את החלונות ולא תימא ובלבד שלא יתכוין אלא בלבד שלא יעשנה מלודה שלא יסתום החלונות: מ פשיטא. כיון דאים ליה לרבי יהודה דבר שאין מתכוין אסור למה ליה למיתני ובלבד שלא יעשה מצודה דהא צידה אב מלאכה היא:

כרבי יהודה:

חשיב ליה כדבר שאינו ניטל כיון

דבשבת מיהא לא חזי כל כמה דלא

תקנו דאסור לפנותו בשבת כדתנן

בפרק מפנין (שם קכו:) אבל לא את

הטנל: במאי אוקימתא. פרש"י

דלא אשכחנא דמוקי לה כרצי יהודה

בהדיא אלא מדדחיק נפשיה כי פריך

והא מוקצות נינהו ולא קאמר רבי

שמעון היא אלמא משמע ליה דאתיא

מוכן הוא שאם עבר ותקנו מתוקן ובפרק כירה

ישלשל ישלשל הנקב, אין הדבורים יכולין לצאת ונמצא כצודה

שאיז במיני דבורים ניצוד.